

ELSŐ PROLÓGUS

A tájat hajnalban még köd borította, ám Délpárt álmos lakói már mozgolódni kezdtek. A nap fényét ugyan még nem látták, de már tudták, hogy az éjszaka véget ért. A köd ezer pászmával ölelte körül egyszerű faházaikat és takarta el a falun túl elterülő tengert. Bár nem látszott, jól hallották a part-ra futó hullámok loccsanásait és azt, ahogy az egy szem móló körül fodrozódik a víz.

Aztán másféle hang ütötte meg a fülüket. Lassan, egyenletesen közeledett a ködön át, ám úgy visszhangzott, hogy sem a forrását, sem az irányát nem tudták meghatározni. Vajon a mögöttük húzódó szárazföld vagy az előttük elterülő tenger felől jön? Vagy csak a hullámok csapkodnak a szokásosnál erősebben? Esetleg egy kereskedő szekere gördül tova a kemény földúton?

A feszülten fülelő falusiak végül rájöttek, hogy a különös, ismeretlen hang a víz felől jön. Lerohantak a partra, és a ködöt kémlelték.

Mi lehetett ez a zaj?

És mit hoz magával?

A köd úgy gomolygott, mintha a hang tolta volna maga előtt lassan, méltóságteljesen. Előbb felduzzadt és elsöté-

tült, majd formát öltve hullámként szaladt feléjük. A parton bámészkodók riadtan kezdtek hátrálni. Született halászok voltak, a tenger urai, ám ezekkel a hullámokkal nem tudtak mit kezdeni.

Mert ezek *nem is* hullámok voltak.

Hanem valami egészen más.

A sötétségbe oldott hang egyre erősödött, majd áttörte az eddig maga előtt sodort köd fátylát, és csónakokká szilárdult.

Számtalan csónakká.

A falusiak kissé megnyugodtak, mivel ezek már jóval kevésbé tűntek félelmetesnek, de továbbra is óvatosak maradtak. Délpárt csendes halászfalu volt. Nekik is akadt egy tucat kis csónakjuk, és az évek során jó néhány idegen dereglyét is láttak... most azonban *több száz* közeledett feléjük egyszerre.

Mit jelentsen ez?!

A férfiak rövid furkósbotot, kést, kampós rudat és súlyozott hálót ragadtak – bármit, ami épp a kezük ügyébe akadt –, és ugrásra készen lesték a közeledő csónakokat.

Mind újabb járművek bukkantak elő a ködből, egyre több és több, s már látszott, hogy nem százával, hanem ezrével jönnek!

Egy egész nép!

Honnan jöhetett ennyi csónak? És miért? És miért épp Lordaeronba jöttek?

A falusiak még erősebben szorították a fegyvereiket, míg a gyerekek és a nők zárt ajtók mögött kerestek menedéket.

Most már a vizet kavarázó evezők hangja is tisztán hallatszott, aztán az első csónak partot ért, s a falusiak végre szemügyre vehették az utasokat. Aztán már nem szorongatták

olyan kétségbeesetten a fegyvereiket, de továbbra is értetlenül és aggodalommal telve figyelték az idegeneket.

A jövevények között férfi, nő és gyerek egyaránt akadt, ki sápadt, ki napbarnított. Ezek nem szörnyek voltak, és nem is olyan fajok tagjai, amikről a falusiak ugyan már hallottak, de még sosem találkoztak velük. Ráadásul nem tűntek fenyegetőnek. A többségük még csak nem is látszott harcosnak, sokkal inkább megfáradt utazónak, akik mintha valami borzalmas katasztrófa elől menekültek volna.

A falusiak félelme lassan együttérzésbe fordult.

Ugyan mi üldözhetett ki a tengerre egy egész népet?

Egyre több csónak ért partot, és az utasaik támolyogva másztak ki. Volt, aki sírva roskadt le a sziklás fövényre, mások csak álltak egyenesen, s úgy szívták magukba a szárazföld levegőjét, mint akik ki tudja, mióta vártak már erre.

A reggeli napfény lassan felitta a ködöt, így végre a falusiak is alaposabban szemügyre vehették a jövevényeket.

Sok volt köztük a nő és a gyerek, a többségük nyűtt, szegényes öltözetben, és szinte mind soványnak és gyengének tűntek. Egyszerű emberek, akiket nyilván valami csapás sújtott, s olyan kimerültek voltak, hogy a lábukon is alig tudtak megállni, nemhogy felbotorkálni a partra. Ám volt közöttük néhány páncélos alak is, ami továbbra is óvatosságra intette a falusiakat.

Az elsőként érkezett csónak egyik utasa az összegyűlt halászok felé indult. Tagbaszakadt, erőteljes férfi volt, csaknem teljesen kopasz, határozott vonású, zord arccal, sűrű bajusszal és szakállal. Kopott páncélja kétségkívül sok csatát látott már, s a hátáról jókora kard lógott. Ám a kezében nem fegyvert, hanem két kisgyermeket tartott, és még néhány

téblábolt körülötte a páncéljába, derékszíjába és kardhüvelyébe kapaszkodva.

Magas, szikár, széles vállú férfi tartott vele, aki hófehér haja ellenére magabiztos léptekkel járt. Rongyos, ibolyaszínű öltözetet viselt, s a hátán egy kopott zsák lógott. Ő is egy gyermeket cipelt a karjában, míg egy másikat kézen fogva vezetett.

Mögöttük egy zavart pillantású fiatalember bukdácsol, riadtan kapaszkodva a tagbaszakadt férfi köpenyébe, s jól láthatóan alig-alig vett tudomást a környezetéről. Díszes, ám a tengeri sótól és a sok használatból megkopott öltözetet viselt.

– Áldassék a Fény! – kiáltotta oda a halászoknak a harcos.
– Menekültek vagyunk... egy szörnyű csata túlélői. Kérlek titeket, ha tudtok, adjatok ételt és szállást! Ha másért nem, a gyerekek kedvéért...

A falusiak összenéztek, majd bólintottak, és leeresztették a fegyvereiket. Nem voltak ugyan tehetősek, de a gyerekeken akkor is segítettek volna, ha a saját szájuk elől kell elvenniük a falatot. A menekültek elé siettek, hogy átvegyék tőlük a kicsiket, akiket aztán a falucska legnagyobb és legerősebb épületébe, a templomba kísértek.

Az asszonyok máris hozzáfogtak, hogy kását és ragut főzzenek, a menekültek pedig hamarjában letáboroztak a templomban és annak környékén, ettek és ittak, s megosztottak az adományul kapott takarókon és kabátokon.

– Köszönöm – mondta a harcos a falu vezetőjének, Rőtúti Marcusnak. – Tudom, hogy ti sem bővelkedtek, így különösen hálásak vagyunk mindenért, amit adtok!

– Nem hagyhatjuk, hogy a nők és a gyerekek szenvedjenek – felelte Marcus, majd a homlokát ráncolva szemügyre vette a tagbaszakadt férfi fegyverzetét. – Mondd csak, barátom... kik vagytok, és miért jöttetek?

– A nevem Anduin Lothar – simított végig homlokán a harcos. – Én vagyok... én *voltam* Viharvárad Bajnoka.

– Viharvárad? – Marcus hallott már erről a földről. – De hát az a tengeren túl van!

– Igen – bólintott szomorúan Lothar. – Napokig hajóztunk, hogy eljussunk ideig. Ez ugye Lordaeron?

– Igen – jegyezte meg a mellette ácsorgó, ibolyaszín köpenyt viselő férfi, aki most először szólalt meg. – Felismerem a vidéket, bár a falut nem.

A hangja egy ilyen idős emberhez képest meglepően erőteljesnek bizonyult, s így közelebbről csak az ősz haja és barázdált arca miatt látszott öregnek. Ezt leszámítva alig tűnt többnek ifjoncnál.

– Ez itt Délpárt – mondta Marcus, némi aggodalommal véve szemügyre a fehér szakállú fiatalembert. – Te Dalaranból jöttél?

– Igen – nyugtázta az idegen. – De ne féljetek! Mihelyst a társaim ismét képesek lesznek útra kelni, visszatérek oda!

Marcus igyekezett nem kimutatni a megkönnyebbülését. Bár úgy hallotta, hogy a király szövetségeseiként és tanácsadóiként bánik a hatalmas dalarani mágusokkal, Marcus a maga részéről nem akart sem a mágiával, sem annak művelőivel közösködni.

– Nem késlekedhetünk – értett egyet Lothar. – Azonnal beszélnem kell a királlyal! Nem adhatunk időt a Hordának, hogy ismét útra keljen!

Marcus ugyan nem értette az iménti megjegyzést, de az számára is világos volt, hogy bármiről is beszélnek ezek ketten, az nem tűr halasztást.

– A nők és a gyerekek egy ideig itt maradhatnak – biztosította a jövevényeket. – Gondoskodunk róluk.

– Köszönöm – mondta Lothar, és látszott rajta, hogy őszintén hálás. – Amint beszéltünk a királlyal, küldünk élelmet és egyéb ellátmányt.

– Eltart egy ideig, amíg eléritek a Fővárost – vonogatta a vállát Marcus. – Küldök valakit gyors lovon, hogy hírt vigyen az érkezésekről. Üzennél is vele valamit?

– Tudassa a királlyal, hogy Viharvárad elesett! – mondta Lothar halkán, pillanatnyi hallgatás után. – A herceg is itt van, és vele együtt mindenki, akit csak meg tudtam menteni. Szükségünk lesz ellátmányra, méghozzá gyorsan! És *nagyon* fontos híreket hoztunk.

Marcus kikerekedett szemmel hallgatta a nagydarab harcost, a tekintete pedig a mellette álló fiatalemberre tévedt – ám gyorsan el is kapta, mielőtt a fiú udvariatlanságnak véli.

– Meglesz – biztosította a két férfit, aztán elfordult, hogy szót váltson az egyik falubelivel.

Amaz hamarost nyergelt, és percekben belül már úton is volt.

– Willem a legjobb lovasunk, a hátasa pedig a leggyorsabb az egész faluban. Az üzenetetek így jut el leghamarabb a Fővárosba. Mi pedig annyi lovat és élelmet szedünk össze nektek az útra, amennyit csak tudunk.

– Ezt is köszönöm – biccentett Lothar, és az ibolyaszín köpenyes férfi felé fordult. – Gyűjtsd össze azokat, akik kibírnák az utat a Fővárosig, Khadgar, és szólj nekik, hogy készüljenek, mert a lehető leghamarabb indulunk!

Néhány órával később Lothar és Khadgar, oldalukon Varian Wrynn herceggel, hatvan ember kíséretében elhagyta Délpartot.

A legtöbben – az elcsigázottak, a sebesültek, azok, akiket a félelem béklyózott, és persze mindazok, akik nem akarták elhagyni a barátaikat – úgy döntöttek, inkább hátramaradnak, s Lothar nem is hibáztatta őket. Egy része azt kívánta, bár csak ő is a kis halászfaluban maradhatna... de mint mindig, most is a kötelesség volt számára az első.

– Milyen messze van a Főváros? – kérdezte a mellette lovagló Khadgartól.

A falusiak a rendelkezésükre bocsátották a birtokukban levő néhány lovat és szekeret, ami elégnek bizonyult ahhoz, hogy a menekültek elboldoguljanak. Lothar eleinte tétovázott, hogy elfogadja-e a nagylelkű felajánlást, de végül így tett, tudván, most mindennél fontosabb, hogy a lehető leggyorsabban célba érjenek.

– Néhány nap, talán egy hét – felelte a mágus. – Nem ismerem túl jól az ország ezen részét, de a térkép alapján négy, legfeljebb öt nap, mire megpillantjuk a város tornyait. Aztán át kell kelnünk Lordaeron egyik nevezetességén, az Ezüstfenyő-erdőn, hogy megkerüljük a Lordamere-tavat, amelynek északi partján áll az úti célunk.

Khadgar ismét elhallgatott, mire Lothar alaposan végigmérte. Aggódott a fiatalemberért. Amikor először találkoztak, lenyűgözte a mágus higgadtsága és könnyed magabiztossága. Tizenhét éves volt, alig több, mint nyurga siheder, és máris sikerült mágussá válnia! Ráadásul ő volt az első, akit Medivh valaha is tanítványául fogadott!

A későbbiekben pedig az is kiderült, hogy Khadgar nemcsak okos és barátságos, de makacs és céltudatos is. Lothar akarva-akaratlanul megkedvelte. Ez volt az első alkalom, hogy barátságot érzett egy varázstudó iránt, azóta, hogy... nos,

azóta, hogy megismerkedett Medivhvel. De a Karazhannál történetek után...

Lothar megborzongott, ahogy eszébe jutott az a rémálomba illő összecsapás, amikor egy maroknyi embere élén ő, Khadgar és a félork Garona magával Medivhvel kerültek szembe.

Khadgar kénytelen volt halálos csapást mérni a mesterére, ám végül Lothar fejezte le az egykori Őrzőt, régi barátját, akit ifjúkorukban – mikor ő, Medivh és Llane barátok és bajtársak voltak – oly sokszor megvédett.

Lothar megrázta a fejét, és gyorsan kipislogta a szeméből a könnyeket. A hosszú tengeri út során már számos alkalommal meggyászolta az elesetteket, mégis úgy érezte, ha engedné, ismét elhatalmasodna rajta a harag, a bánat és a fájdalom.

Llane! Aki a legjobb barátja, a bajtársa és a királya volt... Aki ragyogó mosolyával, nevető szemével és a gyors észjárásával bevezette Viharváradot az aranykorba – hogy aztán az orkok vérbe és sárba tapossák...

A Horda végigsöpört a vidéken, mindent elpusztítva, ami az útjába került, s kellett hozzá némi idő, mire kiderült, hogy mindezért Medivh a felelős. Az ő mágiája segített az orkoknak átjutni erre a világra, és ez adott nekik lehetőséget, hogy betörhessenek Viharváradra!

És ez nemcsak a királyság, hanem Llane halálát is jelentette.

Lothar beharapta az ajkát, hogy föl ne kiáltson.

Mi mindent veszített el ő és a népe!

Aztán megacélozta az akaratát, ahogy azt már oly sokszor tette az út során. Nem engedhette meg magának, hogy eluralkodjanak rajta az efféle érzelmek. A népének szüksége van rá!

Akárcsak e föld lakóinak, bár még nem tudtak róla...

És ahogy Khadgarnak is.

Lothar még mindig nem értette, mi minden történt Karazhanban azon az éjszakán. Talán soha nem is fogja megérteni, de a Medivh elleni csata során a fiatal varázsló megváltozott. Megfosztották ifjúságától, s a teste természetellenesen megöregedett. Immár vénembernek tűnt, Lotharnál is jóval idősebbnek, akinél pedig valójában majd négy évtizeddel fiatalabb volt.

Vajon mi más történt még vele azon kívül, hogy néhány óra leforgása alatt megvénült?

Khadgar a maga részéről túlságosan is elmerült a gondolataiban ahhoz, hogy észrevegye a társa aggódó tekintetét. A mágus magába fordult, bár a gondolatai ugyanúgy az átélt események körül forogtak, mint Lotharnak. Ő is újra átélte a karazhani csatát és azt a rettentő kint, mikor Medivh elvette tőle a varázserejét és a fiatalságát.

A mágiája azóta ugyan visszatért – sőt, sok tekintetben még erősebb is volt, mint korábban –, de a fiatalságától egy csapásra megfosztatott. Öregember lett, legalábbis külsőre, mert belül továbbra is egészségesnek érezte magát. Bár az arca csupa ránc volt, a szeme beesett, a haja és a szakálla megőszült, ugyanolyan kitartó, erős és mozgékony volt, mint korábban.

Tudta, hogy tizenkilenc éves kora dacára legalább háromszor annyi idősnek néz ki. Pont, mint az a férfi a látomásában: önmaga idősebb változata, akit Medivh tornyának mágiáján keresztül látott a csata során. Az idős férfiú, aki egy idegen, vörös nap alatt, az otthonától távol hal majd meg.

Khadgar azon töprengett, amit Medivh halála váltott ki belőle. A mestere maga volt a megtestesült gonosz, aki egy

személyben felelt azért, hogy az ork Horda rászabadult a világra... de mégsem igazán ő volt ezért a felelős. Hanem Sargerass, aki lassacskán bekebelezte a nagy Mágus lelkét. Bár Aegwynn, Medivh anyja évszázadokkal korábban legyőzte a titánt, annak csak az avatárja halt meg, és az asszony méhében rejtőzve megfertőzte születendő fiát.

Vagyis Medivh nem felelt a saját tetteiért, és a Khadgarhoz intézett utolsó szavaiból az is kiderült, hogy a Mágus évek óta, sőt talán egész életében a benne lakozó gonosz ellen küzdött.

Nem sokkal Medivh temetése után Khadgar találkozott egy jelenéssel, ami azt állította, hogy ő Medivh szelleme, s a jövőből érkezett, ahol végül sikerült megszabadulnia Sargerass rontásától. Ráadásul ezt épp Khadgarnak köszönhette...

A varázsló maga sem tudta, mit is kellene éreznie. Vajon szomorúnak kellene lennie, amiért a mestere meghalt? Volt idő, amikor kedvelte Medivhet, a világ pedig kétségkívül sokat veszített az Őrző halálával. Büszkének kellene lennie rá, hogy végül ő szabadította ki a mesterét, és űzte el ismét Sargerast erről a világról, talán mindörökre? Haragudnia kellene azért, amit Medivh tett vele és másokkal, vagy ámulnia, amiért egy ember ilyen sokáig ellen tudott állni a titán befolyásának?

Sem a szívével, sem az elméjével nem tudta eldönteni. Ráadásul a Medivhvel kapcsolatos gondolatai mellé még valami más is társult. Ugyanis épp hazatért, vissza Lordaeronba – ám közel sem úgy, ahogy azt remélte.

Amikor a dalarani mesterei utasítására elment, hogy Medivh tanítványa legyen, Khadgar nem számított rá, hogy már azelőtt visszatér, mielőtt a varázslás mesterévé válna. Azt hitte, griffháton lovagolva vonul be a varázslók városába, és a

Lila Fellegvár tetejére száll majd le, hogy minden egykori tanára és diáktársa megcsodálhassa a bátorságát. Ehelyett Viharvárad egykori bajnoka mellett léptetett egy ígáslovon, egy szedett-vedett csapat élén, hogy a királlyal a világ megmentéséről beszéljen.

Khadgar elfojtotta a rátörő hisztérikus nevetést. Arra gondolt, hogy a belépőjük így is *elég* drámai lesz. Olyan, amit az egykori tanárai és barátai bizonyára értékelnének.

– Mit csinálunk majd, ha elérjük a Fővárost? – kérdezte Lothartól, kizökkentve társát a merengésből.

– Beszélünk a királlyal – felelte az öregedő harcos, majd csillogó, kék szemével a mellettük lovagló, csendes ifjúra pillantott, és megveregette az aranyozott, drágakövekkel ékes kardja markolatát. – Viharvárad ugyan elveszett, de Varian még mindig a hercege, én pedig továbbra is a bajnoka vagyok. Bár egykor csak futólag találkoztam Terenas királlyal, és azóta már amúgy is sok esztendő eltelt, de talán még felismer. Varianról biztosan tudni fogja, kicsoda, a hírnök pedig nyilván gondoskodik róla, hogy értesüljön az érkezésünkről. Bizonyosan fogad majd bennünket, és akkor elmondhatjuk, mi történt, és eldönti, hogy mit tegyünk.

– És mit kell tennünk? – kérdezte Khadgar, bár úgy vélte, már tudja a választ.

– Össze kell gyűjtenünk e föld uralkodóit! – mondta Lothar épp azt, amire a varázsló számított. – Meg kell értetnünk velük, micsoda veszély les mindannyiunkra! Nincs olyan nemzet, amely egymagában képes lenne szembeszállni a Hordával! Amikor a hazám ezzel próbálkozott, elbukott! Nem engedhetjük, hogy ez itt is megtörténjen! Az embereknek össze kell fogniuk, és együtt kell harcolniuk!

A keze megszorult a kantáron, s Khadgar egy pillanatra ismét azt a harcost láthatta, aki oly sok éven át vezette Viharvár seregeit és őrizte népe biztonságát.

– Reméljük, hallgatni fognak ránk! – dünnyögte Khadgar.
– *Mindannyiunk* érdekében...

– Úgy lesz! – biztosította Lothar. – *Muszáj*, hogy hallgassanak ránk!

Egyikük sem mondta ki, amire mindketten gondoltak. A saját szemükkel láthatták a Horda erejét. Ha az uralkodók nem fogják fel a veszély súlyát, s a nemzetek nem fognak össze, akkor mindnyájan elbuknak, és a Horda végigsöpör e földön. Úgy, ahogy azt Viharváradon tette. És üszkös romokon kívül semmit sem hagy maga után.